

UNDE SE DUCE TIMPUL CÂND SEDUCE

Autor: Georgia Ioana | 15 decembrie 2021

De-a lungul timpului, am pândit poștalionul lui Radu Stanca, să pun mâna pe „călătorul de vază, hoțomanul de soi, timpul, pe care nicio vamă nu-l poate întoarce înapoi.” Pe urmele lui, m-a purtat prin filosofie, religie, literatură, cinematografie, muzică, pictură, jocul copiilor și seriozitatea adulților, înțelepciunea și îngăduința bătrânilor, având impresia că sunt tot mai aproape de el, prin diversitatea manifestărilor sale, între „mereu” și „niciodată”, cele mai lungi cuvinte din tot timpul, încercând să-l prind într-un glob magic pe care să-l pot scutura după propriul plac, amestecând anotimpurile.

Când aveam șapte ani am rugat-o pe mama să-mi citească o poveste, pentru că învățam singură literele, nu-mi plăcuse la grădiniță și nu mai mergeam, dar încă nu le știam pe toate. Și-a cerut iertare, mângâindu-mă pe cap: „Draga mea, iartă-mă, dar acum nu am timp.” Nu prea am înțeles cum e cu timpul, pentru că i-am spus: „Dar când?”, neștiind atunci că „oricând” devine un „dar” când înveți cum să-l primești, când știi cum să (ți)-l oferi.

Avem nevoie de o cultură a timpului, printr-o educație personală care să ne învețe „la timp” cum să ne așezăm în „toate la timpul lor” până când „ne vine timpul”; avem nevoie să dăm un sens timpurilor verbale și un rost sintagmei „pierde-vară” care ne poate pierde timpul în fiecare dintre cele patru anotimpuri, ispitind-o măcar cât să o apucăm prin contemplativitate; avem nevoie, chiar și în ciuda timpurilor, să ne (re)găsim în timpul cel prielnic, bun cu noi.

Cele mai frumoase zile sunt primele care trec. M. Kundera scrie despre memoria poetică, acea parte din creier care păstrează cele mai frumoase experiențe prin care am trecut, dar se pare că noi ținem minte cel mai bine zilele urâte și experiențele grele. Pierderile, eșecurile, visurile pierdute, dezamăgirile, tristețea, supărările au o durată intensificată,

față de ușurătatea momentelor frumoase care, deși ne oferă plutire și bucurie, nu par să rămână cu noi cât mai mult timp.

Nu am timp de tine azi, nu am timp să-mi savurez cafeaua, nu am timp să privesc asfințitul superb, nu am timp să citesc cartea pe care mi-am dorit-o, nu am timp să alerg, nu am timp să mă rog, nu am timp să te ascult, am altele mult mai importante de făcut. De fapt, nu am timp să mă mai ascult, pentru că sunt mereu în grabă, întârziere, în propria viață. Și ce așteptați de la viață? Să înceapă.

Fotograful care așteaptă răsăritul ca pe o iubită, fără să se grăbească, zâmbind. Fetița veselă care sare în toate pătrățelele șotronului din parcul Botanic, în timp ce bunica ei o așteaptă pe bancă, dimineața. Elevii care râd în cafeneaua din Operei, la prânz. Tânărul cu barbă, îmbrăcat în albastru, care se roagă la vecernie. Cuplul trecut de 40 de ani care se plimbă de-a lungul Begăi, pe înnoptate, ținându-se de mână. Toți confirmă că sufletul e cea mai încăpătoare sală de așteptare în care ceasul desuet își reglează bătăile după ritmul inimii.

Mă refer la timp ca la un topos, întrebându-l „unde?”, nu „când?” Unde se duce timpul când seduce? Când seduce, timpul (îți) rămâne. Suspendat, emoționat, nedumerit, nemaiștiind (încotro) să fugă, se cuibărește, așezându-se înăuntrul tău, căptușindu-ți zâmbetul. Mi-a rămas când am aflat că am luat la facultate, fără să mă meditez nici măcar o oră și fugeam pe scările blocului, la 6:00 dimineața, să-mi anunț bunicii. Mi-a rămas când bărbatul care mă iubea a chemat un taxi și, pentru că mi-a deschis mie ușa, să intru, după ce am intrat, taximetrul a plecat fără el, încurcat de atâta politețe, lăsându-l răsând afară. Mi-a rămas când prietenii mi-au făcut o surpriză minunată, aniversându-mă în pandemie, cu baloane și daruri. Mi-a rămas când mama m-a așteptat de Paști cu liliac, prăjitură cu mere și păpușa mea din copilărie. Din când în când, ca să nu ne ia prea mult timp, îl putem seduce. Și toată această împlânzire personală a ceasului care nu mai trece, ci rămâne în timpul inimii, se face cu bunătate, răbdare, tandrețe, atenție, iubire, bucurie și credință. Ca și când fiecare dintre noi ar avea tot timpul din nume.

Imagine: Flickr